

252054

Ползите индекс предприятия связи места назначения

1-3

Куда

Вул. Ставкова 52
кв. 38

Кому

Маняку Володимир
Антонівичу.

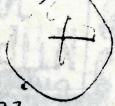
Индекс предприятия связи

и адрес отправителя

287400

Вінницька обл.
Тлїнецький р-н.
село Неменка
Дівочі Ніні Трохолові

Хочу ти дати мановний Володимир
Литвиню! (Письмо Гевачека #11)

Прочитала я статтю у сілських вістіх
33-й раз, і спочивало перед очима
все це життя, і всім було така думка
чи знають куди йдуть люди про цей час
правду я знаю як зараз трудно все
точно узнати за таке довге время
се з тих людей вже осталися вдинці
це це все батьки і переїздили в чужині
уже не сниться, але горе було в Україні
а зараз Вірменія це те стільки сестри
і все мир подає їм руку допомоги, а те
що врання що викидали дітей на сніг
і ніхто не міг їм допомогти забороти
хотіло хати бо боялись щоб не зробили
їм так само і зами постраждали
мільйони людей, але ще люди котрі
в той час повисли своїми дітьми
і досі не знають що з ними і де вони
я з тих дітей і де вони були вприсі
стільки користі за своїх батьків
мій батько прийшов з громадянської
війни з перемитою рукою і був головою
сілської у своєму селі, а коли настала
комунізація йому призначили три
гектари розкулачувати людей і він
відказався сказав я не можу викидати
дітей на сніг бо у мене своїх п'ятеро
маленьких, старшому в. а менше троє
редилося було у батька пара коней
і чотири землі і були кізи і ті
розкулачені не рідко, то йому
зробили показовий суд щоб навести
призлик, наклали штраф 200 руб.
хліба 40 пуд. м'яса і двісті карбованців
а інше все описати що кудого
ти не маєш права

Він віддав що було но не виконув.
той поставки бо цього зробити він не
міг, і тоді прийшла бригада застрели
вони, прив'язали на стипку і сюди її
цес, тоді бачили і кажуть тепер не
судеш у свого хазяїна овес, істи.
потом застрели батька у сілраду,
і розказував нам той чоловік катри
саме тоді був виконавцем як привели
самбна що погасили світ, постави
ли у потирок вугля і стали кидати
ним як м'ячем, потом застрели в тюрму
і на цей день ніхто не знає де він і де
його поховано. Тою прийшли застрели
що було дуже розчужили старшу
сипіну і викинули нас п'ятеро на
сніг, розібрали хату і ніхто не міг
приїхати нас до хати, но видно
не було нам смерті тоді мама взяла
у брата конячку, посадила нас і при-
везла до сілради покинула у кождорі
розвинулася і розкуталася прикрила
нас і сама побігла ніхто не знав
куди сказали що втопилася а нас
сказали одному чоловікові щоб завіз
у яр но він не хотів везти, і якраз
хтось надіжав з району і спитав що
це, за діти і приказав завести
в сільські ясла, но коли нас привезли
туди то старші хлопчики казали
давай їх потопили бо нам і самим
тут нема що їсти, це такі були
ясла описати про те життя це тро
написати нинішню. Но ми так там
прожили до війни а у війну розліз-
лися по наймаю. Каротенько про
маму вона тоді осталася живою
і тоді через пів року прийшла в неї
у ті ясла і дуже прасило вихователю
щоб показала нас бо ми були ку

не мали тоді не очима, бо нас не
 випустили, а мама боялась щоб її не
 зловили, но краді люди переказали
 мамі що найменше дитина скалічила
 то тоді мама рішилась на все це
 було через рік і тоді ми побачили
 маму, но вона немогла уже нічим
 помістити сестра так на цей день
 осталась з витягнутою рукою, мама
 пішла служити до євреїв як і нас
 тоді більше право на все і тоді мама
 вже могла до нас довідуватись
 і коли маму хто з дітьми тих побачи-
 те то всі бігли на протипроти і кричали
 мама іде, са вони заробляли в наймах
 15р. у місяць і за ці гроші купляли гостей
 ці всім дітям так до смерті цих
 дітей котрі осталися живі були вже
 малою, одні жарко що не могли
 вони до цього часу що люди почули
 про це життя до тоді неможливе було
 нікому розказати про дітей своїх
 і то видно не все, брорів як мама
 померла і старша сестра померла
 нас осталося четверо, сестрів живих
 було, со у нас в селі це була одна
 така сім'я стільки малих дітей
 і всі вижили. Наше село мало багато
 землі і жили люди не бідо, через то
 пострадало саме гірше со все вивезли
 і забрали що більше половини людей
 тоді вимерло вижили всі сім'ї
 як і ми свої дітей це було кажут
 тільки три сім'ї не вони вимерли
 дуже мало річного дитини одні
 старша дитина бачили як батьки поїли
 менших і розказували про це сусіди
 а мама розказували що вони самі
 з одні головіком зайшли до жінки
 котри варила сусідську дитину

і вони іі з'язали в'уверли в с'юграду
но де іі діли ніхто не знає, Туля як роска
зубари старі люди котрі іізцим по селі
і зсирали ц'іх людей котрі вишрали
з'олвду кажут брали іше живих
но п'яли і склали коло ями до
в'єгори а у в'єгори скидали у яму
уже розоривших і нещучо в'модел
жало і страх бо кожне г'єало ц'єго.
Ну ц'ємо можна іше багато ц'єго писати
но я думаю янц'є наймиліші люди котрі
хотят токі ^{написати} книги то поки іше є
свідущі живих свідкі то мож-на багат
дещо погуги від них но ц'є ті люди
котрі вже не напишут і не прочитаю
а розказати можут багато дец'єго.
Пробачте що так неграмотно написав
до вас, у 7 років як я кончила ч'краси
і 40 років проробила у свому колексі
коло землі то не диво що можне
вже забути писати но ц'є що так
потрібно знати молодому поколіні
заставило взяти мене сунагу і
ручку можне зроблят люди ц'єго 33 р.
увіншав в історію і ц'єо так люди як
я ц'єо потерали тоді батьків моєих
стало підняти г'єлова і сміло сказати
хто мій був батько, до коли я раз
спитала, одного старого комуніста то
мій мій батько пробивився то він
мені сказав нічим він був добрий чоло-
вік но то було таке в'єдіння я сама
так молодий робав і дітеш змало викида
а хто нехтів так росити то зробили
йому а с'євнєство він ц'єрікав хто
твій батько а як ц'є було тяжко
що неможна було нікому доказати
тільки приходилось низько г'єлову ^{схиляти}
Досвідая Я. П.